



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **J. B.**, bytem P. 8, P. 452/8, IČO: ..., zast. Mgr. Radkem Hladinou, advokátem se sídlem Praha 1, Revoluční 8, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 567/15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 4.4.2014, č.j. ČOI 141706/13/O100/ 1000/12/13/Vy/Št

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a Hlavního města Prahy ze dne 26.11.2013, č.j. 10/0948/12/34, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč pro porušení § 19 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterým byla naplněna skutková podstata správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. t) téhož zákona.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce viněn z porušení ust. § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele a naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 24 odst. 7 písm. t/ téhož zákona, jehož se dopustil tím, že nevyřídil reklamaci výrobku (motorový člun Quicksilver 430 ACTIV CABIN + MERCURY F 502 EFI + VLEK + BIMINY TOP ZASTŘEŠENÍ v hodnotě 400.000,- Kč) včetně odstranění vady v zákonné lhůtě, tj. nejpozději do 30 dnů ode dne jejího uplatnění, aniž by se se spotřebitelem dohodl na lhůtě delší. Spotřebitel uplatnil reklamaci

dopisem ze dne 13.10.2011 (přijata 18.10.2011). Při kontrole provedené dne 20.1.2012 bylo zjištěno, že reklamace nebyla vyřízena v zákonné lhůtě. Odvolání podané žalobcem proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaná vyhodnotila jako přípustné a konstatovala, že žalobce se v odvolání věnoval především otázce povinnosti spotřebitele k předložení věci k posouzení vady; domnívá se, že takový požadavek je na spotřebitele v praxi běžně kladen, přičemž se opírá o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15.10.2009, č.j. 64 Co 64/2009-156 s tím, že totožný právní názor pak zastává také Ústavní soud, který ústavní stížnost podanou v této věci odmítl jako zjevně neopodstatněnou usnesením ze dne 22.3.2010, sp. zn. I. ÚS 365/10. Žalobce dále v odvolání argumentoval tím, že s účinností zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „NOZ“) je od 1.1.2014 spotřebitelova povinnost k součinnosti výslovně zakotvena v ust. § 1922 odst. 1 NOZ. Ačkoliv se tato právní úprava stala účinnou až po zahájení správního řízení, dle mínění žalobce je nutné k ní přihlídnout jako k výkladovému vodítku. Takto již k úpravě NOZ přistupuje Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 16.1.2013, sp. zn. 31 Cdo 1571/2010 a rovněž ji zohledňuje v rozsudku ze dne 29.11.2012, sp. zn. 22 Cdo 3708/2010. V závěru odvolání pak žalobce podotkl, že vzhledem k tomu, že toto řízení svou povahou odpovídá řízení trestnímu, je na místě, aby správní orgán analogicky aplikoval pravidla stanovená trestním právem. V případech, kdy existují pravomocná rozhodnutí, která schvalují postup žalobce při vyřizování reklamace, přičemž stávající právní úprava neobsahuje jasnou odpověď na tuto otázku, ačkoliv nová právní úprava hovoří ve prospěch žalobce, pak nutné rozhodnout tak, že se žalobce žádného správního deliktu nedopustil, popř. aplikovat výkladové pravidlo trestního práva, že v pochybnostech je třeba rozhodnout ve prospěch obviněného.

V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaná konstatovala, že dle ust. § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele má být reklamace vyřízena bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne uplatnění reklamace, pokud se prodávající se spotřebitelem nedohodne na delší lhůtě. V této lhůtě má být prodávajícím reklamace nejen vyřízena, ale spotřebitel má být rovněž informován o způsobu, jak bylo toto vyřízení uskutečněno (na tomto místě žalovaná v podrobnostech odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.7.2011, sp. zn. 33 Cdo 3228/2009). V dané věci byla reklamace předmětného výrobku spotřebitelem u žalobce uplatněna dopisem ze dne 13.10.2011. Jak vyplynulo z dopisu žalobce ze dne 13.2.2012 zaslaného žalované, bylo žalobci již v tento den známo, že reklamace byla německým prodejcem člunů zamítnuta. Originální dopis o zamítnutí reklamace německým prodejcem nese datum 21.2.2012; tento dopis byl spolu s jeho doslovným překladem zaslán spotřebiteli. Vzhledem k tomu, že reklamace byla spotřebitelem uplatněna dne 13.10.2011, je závěr správního orgánu I. stupně, že žalobce v postavení prodávajícího nedodržel lhůtu k vyřízení reklamace stanovenou zákonem o ochraně spotřebitele, nesporný.

K obraně žalobce, že mu ze strany spotřebitele nebyla poskytnuta (dle jeho názoru povinná) součinnost, resp. že spotřebitel nezajistil, aby byl reklamovaný výrobek předán žalobci k posouzení vytýkaných vad, žalovaná ve shodě s názorem správního orgánu I. stupně uvedla, že žádný právní předpis účinný v době spáchání předmětného správního deliktu takovou povinnost spotřebiteli neukládal.

Podmínkou pro běh lhůt podle zákona o ochraně spotřebitele je, že spotřebitel k vyřízení reklamace poskytne prodávajícímu požadovanou potřebnou součinnost, zejména umožní prodávajícímu přezkoumat reklamovaný výrobek. Žalovaná si je vědoma toho, že umožnění přezkumu reklamované věci prodávajícím je základním předpokladem pro řádné vyřízení reklamace. Ze strany spotřebitele, který chce, aby reklamace byla vyřízena v jeho prospěch, je naprosto logickým krokem, že věc prodávajícímu předloží k prohlédnutí vad.

Žádný zákon však spotřebiteli nestanoví povinnost vadnou věc dopravit do provozovny prodávajícího, což má zásadní význam právě při reklamaci věcí extrémně těžkých, nadrozměrných a neskladných. V řadě případů je pro spotřebitele problematické, ne-li přímo nemožné, věc nestandardních rozměrů (jakou je i předmětný výrobek, na jehož přepravu jsou nesporně kladeny specifické nároky) k prodávajícímu dopravit. V takovém případě nelze ze strany prodávajícího považovat za přiměřený požadavek, aby k němu spotřebitel věc osobně dopravil. Je nutné, aby jak prodávající, tak i spotřebitel projevíli žádanou součinnost jiným způsobem; např. tak, že spotřebitel za účelem zhodnocení případných vad umožní prodávajícímu nebo jím pověřené osobě přístup k reklamované věci.

Ze znění dopisu spotřebitele ze dne 13.10.2011 adresovaného žalobci vyplynulo, že tento nebyl jeho prvním pokusem zkontaktovat žalobce v souvislosti s vadami předmětného výrobku. V uvedeném dopise spotřebitel žalobci rovněž nabídl možnost prohlédnutí předmětného výrobku po předchozí domluvě a současně mu zaslal fotografie reklamovaných vad. Aktivně tím projevil snahu dohodnout se se žalobcem na řešení vzniklé situace. Žalobce však nabídku spotřebitele prohlédnout předmětný výrobek nevyužil a sám upřednostnil variantu, kdy vady byly posouzeny pouze na základě fotografické dokumentace pořízené spotřebitelem.

Pokud jde o žalobcovu argumentaci opírající se o NOZ, žalovaná nejprve upozornila na přechodná ustanovení tohoto zákona, konkrétně na generální klauzuli zakotvenou v § 3028. K námitce, že je zapotřebí přihlédnout k ustanovení § 1922 odst. 1 NOZ jako k výkladovému vodítku, žalovaná uvedla, že uvedený názor bez ohledu na právní úpravu vždy zastávala a nadále zastává. V případech, jako je tento, je však třeba posuzovat přiměřenost kladení takového požadavku na spotřebitele, pochopitelně s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, zejména k tomu, jak se k vyřešení celé věci staví prodávající, ale i spotřebitel. Žádný právní předpis neukládá spotřebiteli povinnost dopravit reklamovanou věc k prodávajícímu a také NOZ zohledňuje jiné možnosti. Rovněž si nelze pod pojmem součinnost představit výlučně úkon tohoto charakteru; ostatně ani ust. § 1922 odst. 1 NOZ nevylučuje jiné varianty součinnosti, ba právě naopak, což má význam v případě podobně neskladných výrobků či děl. U takových výrobků se specifickými požadavky na přepravu by nebylo spravedlivé a přiměřené požadovat po spotřebiteli, který obecně nedisponuje takovými možnostmi a prostředky pro přepravu jako prodávající, aby sám transport provedl. Žalovaná závěrem dodala, že i pokud by ignorovala výše uvedené přechodné ustanovení NOZ a aplikovala by § 1922 odst. 1 NOZ, nebylo by jeho použití pro závěrečný výklad otázky odpovědnosti žalobce za spáchaný správní delikt relevantní, resp. nezakládalo by jeho beztrestnost.

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, neboť jej považuje za nezákonné. V žalobě namítl, že žalovaná sice vydala obšírně odůvodněné napadené rozhodnutí, avšak nevypořádala se se všemi odvolacími námitkami, neúplně a nepřesně zjistila skutkový stav věci a takto nesprávně zjištěný skutkový stav podrobila nesprávnému právnímu posouzení, v důsledku čehož napadené rozhodnutí nesplňuje základní kritéria pro individuální posuzování věci a žalobce jej považuje za šikanózní. Podstata věci se pro žalovanou zjevně zužuje na fakt, že žalobce se dopustil správního deliktu tím, že nevyřídil reklamaci předmětného výrobku včetně odstranění vady v zákonem stanovené lhůtě, tj. ve lhůtě třiceti dnů ode dne jejího uplatnění při absenci jiné dohody se spotřebitelem. Žalovaná se však dostatečně nevypořádala s ostatními okolnostmi případu a nezasadila posouzení věci do řádného kontextu s faktickým stavem věci. Žalobce nesporně skutečnosti týkající se nákupu a způsobu reklamace předmětného výrobku ze strany spotřebitele (v tomto směru žalobce odkázal na spisový materiál a svá předchozí podání).

Klíčovým aspektem celé věci je však právní posouzení, kdy žalovaná bez zákonného podkladu konstruuje právní povinnost žalobce vůči spotřebiteli. Žalobce považuje za nadbytečné polemizovat s kompletním odůvodněním napadeného rozhodnutí, které podle něj z 90 % pouze rekapituluje dosavadní průběh řízení, shora uvedená námitka je však podle něj natolik zásadní, že jí považuje za esenci celého žalobního podání.

Žalovaná dovozuje, že právě žalobce měl povinnost vyvinout maximální snahu navštívit spotřebitele a obhlédnout vadné zboží, když požadavek dopravení vadného předmětného motorového člunu do provozovny žalobce nelze po spotřebiteli spravedlivě požadovat. Tuto povinnost žalovaná dovozuje z úpravy původního občanského zákoníku a zároveň z NOZ. Žalobce má za to, že úvaha správního orgánu na jeho skutkovou situaci nedopadá. Žalovaná mu v rozporu s judikaturou uvedenou ve spise a citovanou v odvolání ukládá povinnosti, které v zákoně nejsou výslovně řešeny. Jedná tak v rozporu s judikaturou, na níž žalobce poukazoval, a nepřípustně tak nahrazuje rozhodovací činnost soudů a správním rozhodnutím doplňuje zákon. V konečném důsledku to znamená, že žalovaná jakožto správní orgán vytváří povinnost prodávajícího podle své právní úvahy, která však není zákonem. Stanovila povinnost žalobce dostavit se ke spotřebiteli k ohledání vadného výrobku, avšak tato povinnost není v zákoně výslovně uvedena. Stejnou logikou lze dospět k závěru, že totožnou povinnost (dopravit výrobek k žalobci) má i spotřebitel. Uvedená otázka není zákonem výslovně řešena, a tudíž je třeba přihlídnout k judikatuře, podle které se výslovně předpokládá aktivita spotřebitele, kterému zároveň vzniká nárok na náhradu nákladů spojených s dopravením věci, a k obsahu standardní rozhodovací praxe soudů, kdy je nutno vzít v potaz, že Nejvyšší soud ani Ústavní soud sankcionovanou povinnost žalobce nevytváří.

Žalovaná navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě konstatovala, že považuje za nutné uvést na pravou míru tvrzení žalobce, že mu nad rámec zákonné úpravy uložila povinnost dostavit se k ohledání předmětného výrobku; takové tvrzení není pravdivé a žalobce jím účelově zužuje právní názor žalované vyjádřený v napadeném rozhodnutí. Žalobci uniká podstata úvahy žalované, neboť ta ve skutečnosti spočívá v posouzení pojmu potřebná součinnost spotřebitele.

V souladu s judikaturou správních soudů žalovaná v dané věci nerozporovala základní předpoklad počátku běhu lhůty pro vyřízení reklamace podle zákona o ochraně spotřebitele, kterým je poskytnutí potřebné součinnosti ze strany spotřebitele prodávajícímu. Na rozdíl od žalobce tedy žalovaná judikaturu správních soudů plně respektuje. Žalobci je napadeným rozhodnutím kladeno za vinu nevyřízení reklamace v zákonné lhůtě, přičemž sám žalobce postavil svou argumentaci na tvrzení, že ji ve stanovené lhůtě nevyřídil, neboť mu předmětný výrobek nebyl spotřebitelem předán k posouzení vytýkaných vad. Žalovaná se tedy musela vypořádat s otázkou, zda spotřebitel v tomto případě skutečně ve vztahu k žalobci opominul povinnost součinnosti. Otázku součinnosti spotřebitele tedy žalovaná použila jako základní východisko pro zhodnocení věci samé.

Vzhledem k přechodným ustanovením NOZ se právní úpravou obsaženou v ustanovení § 1922 mohou řídit práva a povinnosti stran vzniklá ode dne nabytí jeho účinnosti. Žalovaná nicméně zdůraznila, že význam a podstatu potřebné součinnosti spotřebitele vždy, tedy i před účinností NOZ, vykládala shodně s jeho zněním, tedy existenci této povinnosti uznávala a uznává. Žalobce usiluje o vyvolání dojmu, že žalovaná uvedenou povinnost spotřebitele popírá a pokouší se jí přenést na prodávajícího. Na rozdíl od žalobce však žalovaná touto součinností nerozumí pouze takový úkon, kterým spotřebitel dopraví reklamovaný předmět k prodávajícímu, nýbrž jej chápe šířeji, přičemž zastává názor, že

spotřebitel může poskytnout prodávajícímu potřebnou součinnost i jiným vhodným způsobem, například tím, že mu umožní osobní přezkoumání reklamované věci. Žalovaná nestaví tento způsob poskytnutí součinnosti na stejnou úroveň s předáním věci prodávajícímu, nýbrž jej považuje za variantu subsidiární, mající nesporný význam právě u předmětů nadrozměrných, neskladných a těžkých, tedy vyznačujících se zvláštními požadavky na přepravu, jako tomu bylo i v posuzovaném případě. V kontextu celé věci není možno vůči spotřebiteli považovat za přiměřené a spravedlivé, aby prodávající podmiňoval vyřízení reklamace v zákonné lhůtě výlučně dopravením předmětného výrobku k žalobci, aniž by, ačkoliv si je jako prodávající vědom specifické povahy reklamované věci, navrhl jiné alternativy.

V daném případě spotřebitel vůči žalobci aktivně vystupoval a projevoval opětovnou snahu vyjít mu jako prodávajícímu vstříc. Nelze mu proto vytýkat nedostatek součinnosti a odůvodňovat jím nevyřízení reklamace v zákonné lhůtě. Žalovaná tak nemohla dospět k jinému závěru, než že žalobce předmětnou reklamaci v zákonné lhůtě nevyřídil.

Žalovaná má za to, že se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádala se všemi odvolacími námitkami a své závěry logicky odůvodnila. Jiné právní posouzení věci samo o sobě neodůvodňuje závěr o šikanózní povaze napadeného rozhodnutí.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 25.1.2017 setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobce uvedl, že svou žalobu staví na tom, že reklamace nemohla být vyřízena v zákonem stanovené lhůtě, protože spotřebitel mu neposkytl potřebnou součinnost (nepředložil reklamovaný výrobek k posouzení). Doložené fotografie nebyly k posouzení rozsahu poškození dostačující. Skutečnost, že spotřebitel žalobci několikrát volal, nebyla v rámci řízení prokázána. Žádný právní předpis povinnost poskytnout součinnost prodávajícímu neukládá, byť je pravdou, že ji neukládá ani kupujícímu. Uvedenou mezeru v zákoně však dotvořila judikatura, podle níž uvedenou povinnost má, jde-li o vyřízení reklamace, právě spotřebitel.

Žalovaný při jednání před soudem zopakoval, že u věcí nadměrné velikosti, stejně jako například u zabudované vany či oken, může poskytnutí součinnosti ze strany spotřebitele spočívat i v umožnění prohlídky reklamovaného výrobku. Z reklamace motorového člunu písemně uplatněné spotřebitelem vyplývá, že to byl právě žalobce, kdo požádal spotřebitele o fotografickou dokumentaci. Takto poskytnutou součinnost žalobce neoznačil za nedostatečnou, fotodokumentaci předal výrobcí do Německa a na jejím základě pak posléze reklamaci vyřídil. Z jeho postupu tedy nebylo zřejmé, že by součinnost poskytnutou ze strany spotřebitele považoval za nedostatečnou. Navíc následně byla reklamace vyřízena (zamítnuta) právě na základě spotřebitelem předložené fotodokumentace. Pokud měl žalobce za to, že mu ze strany spotřebitele nebyla poskytnuta potřebná součinnost, měl na to reagovat v návaznosti na písemné uplatnění reklamace, nikoliv reklamaci vyřídít tak, jak ji vyřídil.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele (ve znění účinném pro období, kdy se žalobce vytýkaného jednání dopustil) prodávající nebo jím pověřený pracovník rozhodne o reklamaci ihned, ve složitých případech do tří pracovních dnů. Do této lhůty se nezapočítává doba přiměřená podle druhu výrobku či služby potřebná k odbornému posouzení vady. Reklamace včetně odstranění vady musí být vyřízena bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne uplatnění reklamace, pokud se prodávající se spotřebitelem

nedohodne na delší lhůtě. Po uplynutí této lhůty má spotřebitel stejná práva, jako by se jednalo o vadu, kterou nelze odstranit.

Podle § 24 odst. 7 písm. t/ zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu tím, že nerozhodne o reklamaci nebo ji nevyřídí podle § 19 odst. 3.

Podle § 24 odst. 10 písm. c/ zákona o ochraně spotřebitele za správní delikt se uloží pokuta do 3 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a d), odstavců 2 a 3, odstavce 7 písm. b), d), f), g), i), p), r), t).

Poté, co soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobními body, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Námítky, že žalovaná se nevypořádala se všemi odvolacími námitkami a že neúplně a nepřesně zjistila skutkový stav věci, jsou formulovány natolik obecně, že k nim soud nemohl přihlídnout. Žalobce neuvedl, které z jeho odvolacích námitek zůstaly opomenuty, a stejně tak nespecifikoval, v čem spatřuje neúplnost a nepřesnost skutkových zjištění, z nichž žalovaná při rozhodování v dané věci vycházela. Rovněž neoznačil žádné další důkazy, jejichž provedení by mohlo přispět k objasnění skutkového stavu věci v rozsahu potřebném pro rozhodnutí.

Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta

K výše uvedeným obecným námitkám proto soud opět pouze v obecné rovině uvádí, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí v dostatečném rozsahu zabývala uplatněnými odvolacími námitkami a svůj závěr o spáchání správního deliktu žalobcem náležitě a logicky odůvodnila. Vyšla přitom ze zjištěného skutkového stavu, který žalobce, pokud jde o skutečnosti významné pro danou věc (tj. skutečnosti týkající se způsobu reklamace předmětného výrobku), žádnou relevantní žalobní námitkou nezpochybnil, ba naopak je v žalobě výslovně označil za nesporné.

Soud se plně ztotožňuje s právním posouzením věci ze strany žalované. Je třeba zdůraznit, že skutková podstata správního deliktu, za který byl žalobce sankcionován, spočívá v tom, že prodávající nerozhodne o reklamaci nebo ji nevyřídí podle ustanovení § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele. Uvedené ustanovení zakotvuje lhůty pro rozhodnutí o reklamaci a pro vyřízení reklamace, přičemž ze skutkových zjištění vztahujících se

k projednávané věci je nade vší pochybnost zřejmé, že zákonem stanovenou 30denní lhůtu pro vyřízení reklamace žalobce jako prodávající nedodržel.

Z listin, které jsou součástí správního spisu, vyplývá, že spotřebitel p. S. uplatnil u žalobce reklamaci předmětného výrobku (motorového člunu) *písemným podáním ze dne 13.10.2011*. V reklamaci mj. uvedl, že o závadách informoval žalobce neprodleně po příjezdu z dovolené. Ten jej požádal o fotografickou dokumentaci, kterou mu p. S. zaslal spolu s písemnou reklamací, a to v rozsahu 57 snímků. Jmenovaný zároveň deklaroval, že zhlédnutí závad na výrobku je kdykoliv možné po předchozím ohlášení. Prvního vyrozumění o tom, jak bylo s reklamací naloženo, se p. S. nicméně dostalo až z vyjádření zástupce společnosti BOOTSCENTER KESER GMBH p. S. S., *kteřé je datováno dnem 21.2.2012*. Toto německy psané vyjádření zaslal žalobce p. S. spolu s jeho krajně neumělým, ba přímo otřesným překladem do češtiny, čímž považoval reklamaci za vyřízenou. Z uvedeného je evidentní, že třicetidenní lhůta pro vyřízení reklamace žalobcem rozhodně dodržena nebyla.

Námítka žalobce, že reklamaci nemohl vyřídit včas, protože mu ze strany spotřebitele nebyla poskytnuta potřebná součinnost pro vyřízení reklamace, není opodstatněná. Soud předně konstatuje, že z napadeného rozhodnutí nikterak nevyplývá, že by žalovaná ukládala žalobci nad rámec zákona povinnost při vyřizování reklamace bezpodmínečně navštívit spotřebitele a reklamovaný výrobek prohlédnout. Žalovaná pouze v souladu se zákonem konstatovala, že spotřebiteli je uloženo při uplatnění práv z vadného zboží poskytnout prodávajícímu součinnost, která však nemusí nutně spočívat v tom, že spotřebitel jakékoliv zboží, bez ohledu na jeho charakter, vždy dopraví do provozovny prodejce. Potřebná součinnost ze strany spotřebitele může spočívat též v jiném jednání, např. v umožnění prohlídky vadného zboží v místě jeho bydliště či předložení fotodokumentace vadného zboží spolu s další dokumentací. V této souvislosti žalovaná přiléhavě konstatovala, že právě v případech, kdy je spotřebitelem reklamován výrobek nadměrné velikosti, jehož přeprava je obtížná a nákladná, může být za dostatečné poskytnutí součinnosti ze strany spotřebitele uplatňujícího práva z odpovědnosti prodávajícího za vady považováno také poskytnutí fotodokumentace zjištěných vad výrobku ve spojení s umožněním jeho prohlídky. S tímto názorem soud plně souhlasí, stejně jako s tím, že potřebnou součinnost je nutno posuzovat individuálně s ohledem na charakter reklamovaného výrobku, jakož i s přihlédnutím k dalším okolnostem případu.

Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je dle názoru soudu zásadní, že žalobce po obdržení fotodokumentace reklamovaného výrobku a po oznámení spotřebitele p. S., že žalobci kdykoliv po předchozím ohlášení umožní zhlédnutí závad na výrobku, neoznačil tyto formy součinnosti za nedostatečné a byl několik dalších měsíců při vyřizování reklamace zcela nečinný. Pokud by žalobce skutečně považoval za nutné, aby spotřebitel kvůli posouzení důvodnosti reklamace dopravil reklamovaný výrobek do jeho provozovny, mohl a měl ho k tomu vyzvat. Pokud by tak spotřebitel přes výzvu neučinil, mohl žalobce reklamaci z důvodu nedostatku součinnosti a neprokázání vad výrobku zamítnout. *Nic takového však žalobce neučinil*. Ve skutečnosti reklamaci vyřídil (jako nedůvodnou ji na základě vyjádření německého výrobce zamítl) výlučně na základě spotřebitelem předložených fotografií, tedy bez fyzického ohledání vadného výrobku, přičemž tak učinil až po značném překročení zákonem stanovené lhůty pro vyřízení reklamace.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobcova polemika o tom, koho v daném případě stíhala povinnost součinnosti při uplatnění práv z odpovědnosti za vady výrobku a v jakém rozsahu, resp. zda byl žalobce povinen prohlédnout reklamované zboží u spotřebitele či

nikoliv, je v souzené věci zcela irrelevantní, neboť k posouzení předmětné reklamace a jejímu vyřízení nebyla fyzická kontrola reklamovaného výrobku žalobcem vůbec zapotřebí. Spotřebitel svou povinnost součinnosti prokazatelně splnil předložením fotodokumentace, na základě které bylo možné reklamaci vyřídit, což se také následně stalo, přičemž žalobce k žádné jiné formě součinnosti spotřebitele vůbec nevyzval. V takovém případě jde o nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vyřízení reklamace plně k tíži liknavého žalobce.

Není tedy pravdou, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s konkrétními okolnostmi případu a že nezasadila právní posouzení věci do řádného kontextu s faktickým stavem. Tím, kdo byl povinen vyřídit reklamaci v zákonem stanovené lhůtě, byl dle § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele nepochybně žalobce jakožto prodávající, který tak ale prokazatelně neučinil. Jeho argumentaci o nesoučinnosti ze strany spotřebitele, jež reklamaci uplatnil, je ve světle výše uvedeného nutno odmítnout jako neopodstatněnou. V řízení bylo prokázáno, že spotřebitel vyvinul snahu k vyřízení reklamace a poskytl žalobci dostatečnou součinnost k tomu, aby reklamace mohla být v zákonné lhůtě vyřízena. Tím, kdo byl při vyřizování předmětné reklamace po dobu několika měsíců nečinný, tedy nebyl reklamující spotřebitel, ale žalobce, jež byl za toto protiprávní jednání, jímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu vymezenou zákonem o ochraně spotřebitele, správním orgánem po právu sankcionován. Jemu uložená sankce není projevem šikany, ale zákonem stanoveným následkem jeho deliktního jednání. Žalobce ostatně neuvedl jedinou okolnost, z níž by bylo lze usuzovat na šikanózní charakter jemu uložené pokuty.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné účelně vynaložené náklady nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 25. ledna 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková